

[Niels Andersen.]

socialistisk, at foruden at vi med julle af 1957 rettede økonomien i Danmark op, gennemførte vi regler om afskrivninger og investeringsfonds, som har været aldeles afgørende for opbygningen af produktionsapparatet. Vi har gennemført en boliglovgivning, som kun kan betegnes som liberal, og hvorved den direkte statsfinansiering afvikles, også en liberal udvikling. Handelspolitikken har jeg nævnt. Afviklingen af statsfinansieringen til landbrugerhvervet og til fiskerierhvervet ved oprettelse af finansieringsinstitutioner på disse områder betyder også en liberal udvikling.

Dertil kommer, at vi har gennemført en række love, som betyder, at samfundsskabte midler i højere grad inddrages i samfundets kasse til afløsning af skatterne, og det er jo betegnende, at venstre og de konservative ikke ønsker at være med på dette område. Selv hvor der er tale om så store gevinster, som den sidste tid har vist, så helt urimelige fortjenester, ønsker venstre og de konservative at værne den udbytningsmulighed, der i høj grad er blevet klarlagt for hele befolkningen. Selv om man f. eks. konstaterer, at en byggegrund, der for 5 år siden kunne købes for 15 000 kr., for nylig er blevet solgt for 132 000 kr., vil man ikke være med til at tage så meget som en rød øre heraf. Den slags fortjenester ønsker man at værne. Forleden deltog jeg i en diskussion i radioen, hvorunder den højtærede finansminister fremdrog som eksempel en ejendom, som i 1955 var købt for 122 000 kr. og nu er solgt for 700 000 kr. Den slags fortjenester ønsker venstre og de konservative at værne.

Det er i virkeligheden på dette punkt, skillelinjen i dansk politik går i dag. Det er jo betegnende, at det er de gamle højreinteresser, der i dag værnes af venstre og de konservative. Skønt venstre og højre i gamle dage repræsenterede modsætningerne i dansk politik, ser man i dag venstre og de konservative hånd i hånd værne om det gamle højres interesser. Det er jo sandheden om den skillelinje, der i dag er i dansk politik. En fortjeneste som den, jeg før nævnte, på 578 000 kr., som er det samme som en livsindtægt for en husmand eller en lønmodtager, ønsker man fra venstres og konservativ side skal være fuldkommen skattefri; den vil man ikke være med til at

røre ved; men man har aldrig næret betænkeligheder ved at lægge indkomstskat på livsindtægten. Det er forskellen, og det er for så vidt perspektivet i den politik, som venstre og de konservative ønsker at føre.

Jeg har ikke noget imod, at denne linje bliver trukket op, og jeg har ikke nogen som helst betænkelighed med hensyn til vælgerens dom i den henseende. Der er på mangfoldige områder ført en liberal politik. Der er ført en politik, som venstre så udmærket kunne have været med til, hvis ellers de havde villet, hvis ikke det for dem for alt i verden havde drejet sig om at skabe et modsætningsforhold til den førte politik.

Det fremgår af statsministerens redegørelse, at den stærke velstandsstigning vil medføre stigende indtægter for staten, og at disse indtægter vil stige endnu stærkere end udgifterne. I takt dermed og under hensyn til landets økonomi er der mulighed for en lempelse af indkomstbeskatningen. Retsforbundet vil i høj grad være med til at sætte indkomstskatterne ned. Vi har anlagt den politik, der nu er ført, netop med henblik på at skabe de bedste, de største muligheder for at få denne indkomstskat bragt ned. De sidste 3 års udvikling har medført en vældig økonomisk ekspansion med stærkt stigende indtægter såvel for landet som helhed som for store dele af landets befolkning. Forbruget er steget væsentligt og levestandarden hævet.

Alt dette er udtryk for, at der i Danmark er et sundt og dygtigt erhvervsliv; men det må være berettiget at gøre opmærksom på, at denne udvikling i sig selv bærer kimen til nye kriser som følge af øgede gældsstiftelser og øgede forpligtelser. Vi har igennem mange år været vidne til, at krise har afløst krise, så der måtte foretages finanspolitiske indgreb, der har haft en hæmmende og stagnerende indflydelse på udviklingen. Det må derfor være et ufravigeligt krav fra retsforbundets side, at man skaber den økonomiske bundsikring, der kan hindre sådanne kriser.

De gode tider inspirerer til øget gældsstiftelse, og såfremt de større indtjeningsmuligheder blot resulterer heri, således at kapitalforpligtelserne øges i takt med de større indtjeningsmuligheder, vil fremgangen resultere i et stadig stigende omkostningsniveau.